

d ů v o d ů:

Rozsudek nalézacího soudu trpí podstatnou vadou po stránce hmotně-právní. Stěžovatelka byla uznána vinnou zločinem podvodu (§§ 197, 200, 203 tr. zák.) a zločinem podvodného úpadku podle § 205 a) tr. zák. Základním společným znakem obou těchto zločinů jest, že závadná činnost musí býti předsevzata úmyslně. Stěžovatelka byla však kromě toho uznána vinnou i přečinem úpadku z nedbalosti podle § 486 tr. zák., který svou povahou jest deliktem kulposním. Při tom se rozsudek opírá v odsuzující části pro přečin úpadku z nedbalosti právě o ty skutky obžalované, které podřadil pod skutkovou podstatu zločinu podvodu, o získání úvěru v případě Marty L-ové a Marka S-y. V tom jest základní právní rozpor rozsudku, neboť je vyloučeno, by týž trestný čin byl spáchan úmyslně a při tom i z nedbalosti a z lehkomyšlnosti. Tyto dva výroky jsou proto s hlediska § 290 tr. ř. neudržitelné a musil proto býti zrušen i odsuzující výrok pro přečin podle § 486 čís. 1 tr. zák., a vzhledem k úzké souvislosti mezi tímto přečinem a přečinem podle § 486 čís. 2 a 3 tr. zák. pokud se týče zločinem podle § 205 a) tr. zák. (§§ 288 druhý odstavec, 289 tr. ř.) celý soubor odsuzujících výroků. Není sice zásadně vyloučen reálný souběh přečinu úpadku z nedbalosti se zločinem podvodného úpadku podle § 205 a) tr. zák., pokud jest ten který delikt opodstatněn různými samostatnými skutky spáchanými za různých zcela odlišných příležitostí. Leč právě v tom směru jsou tu vážné pochybnosti ohledně rozsudkových zjištění. Tak jest uvedeno pod bodem 4. rozhodovacích důvodů, že obžalovaná přivodila svou neschopnost platiti lehkomyšlným a nepřiměřeným používáním úvěru od Marty L-ové a Marka S-y, což znamená, nehledíc k neudržitelnosti tohoto výroku s hledisek shora uvedených, že spáchala přečin podle § 486 čís. 1 tr. zák. v květnu až v červenci 1927. V odstavci následujícím se pak pojednává o přečinu podle § 486 čís. 2 tr. zák., který předpokládá již nastavší neschopnost platební a vědomí dlužníka o této neschopnosti, a uvádí se, že obžalovaná již v říjnu 1926 nebyla schopna dostáti svým závazkům, věděla o tom, přes to však dělala nové dluhy. Srovnají-li se oba tyto výroky, jest patrné, že se rozsudek jasně nevyslovuje o tom, kdy se vlastně obžalovaná stala neschopnou platiti, jakými činy tomuto okamžiku předcházejícími si tuto neschopnost nedbale přivodila, kdy si ji uvědomila a kdy pak následovaly skutky závadné s hlediska čís. 2 § 486 tr. zák. Tyto rozpory a nejasnosti vrhají své stíny i na skutkovou podstatu zločinu podvodného úpadku § 205 a) tr. zák., jež za tohoto stavu věci nelze oddělit od ostatního obsahu rozsudku; musil proto býti zrušen i tento výrok stejně jako odsuzující výrok pro § 486 čís. 3 tr. zák., jenž samostatné jsoucnosti nemá, tvoře jen kvalifikační moment předchozích skutkových podstat § 486 čís. 1 a 2 tr. zák.

Čís. 3868.

Kdežto § 185 tr. zák. trestá nejen na se převedení věci ukradené nebo zpronevěřené, nýbrž i její ukrývání (prošantročení), jest podle

§ 477 tr. zák. trestnou jen koupě, to jest úplatné na se převedení podezřelé věci nebo přijetí jí jako zástavy za půjčku.

Podezřelost koupených věcí musí býti pro pachatele (při vynaložení obyčejné pozornosti) poznatelná již při koupi, t. j. v době až do uskutečnění koupě.

S hlediska § 476 tr. zák. po případě stačí, pozná-li pachatel i kdykoliv později dodatečně podezřelost koupených věcí a uloženou mu tam povinnost splnění opomene.

(Rozh. ze dne 10. května 1930, Zm I 703/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 10. září 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem koupě podezřelých věcí podle § 477 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině, o trestu a ve výrocích souvisejících a věc přikázal nyní příslušnému okresnímu soudu v Mostě, by ji znova projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Obžalovaný byl obžalován pro zločin podílnictví na zpronevěře ve smyslu §§ 185, 186 tr. zák., poněvadž na se převedl sedm zástavních lístků v hodnotě převyšující 2.000 Kč, které zpronevěřil Erich N. na škodu Charloty W-ové, a z věcí v zastavárně pak vyplacených část dále prošantročil. Odsouzen byl jen pro přestupek podle § 477 tr. zák., spáchaný tím, že oněch sedm zástavních lístků jako věci podezřelé koupil na sebe převedl, a »věci pak v zastavárně vyplacené ... za sebou podržel«. Zmateční stížnosti nelze upříti důvodnost, pokud jasným odkazem namítá, že obžalovaný neměl úmysl kupovati věci podezřelé, že mu objektivní podezřelost kupovaných věcí nemohla býti známa a že v době, kdy zástavní lístky koupil, nemohl vůbec vědět, jak hodnotné věci byly zastaveny. Tím napadá stížnost právní názor nalézacího soudu, že ke skutkové podstatě § 477 tr. zák. není zapotřebí, by věci byly již při koupi objektivně podezřelé a nedbalost pachatelova ohledně rozpoznání této jejich vlastnosti byla již v tomto okamžiku dána, nýbrž prý i tu, stejně jako při podílnictví na zpronevěře, stačí, když pachatel tuto náležitost postřehne i jen později. Vycházeje z tohoto právního názoru, uznává soud obžalovaného vinným nejen, že sedm zástavních lístků koupil na sebe převedl, nýbrž i že »věci pak v zastavárně vyplacené ... za sebou podržel«. Tím se však rozsudek odchyluje nepřipustně od toho, co § 477 tr. zák. prohlašuje za trestné. Kdežto totiž § 185 tr. zák. trestá výslovně nejen na se převedení věci ukradené nebo zpronevěřené, nýbrž i její ukrývání nebo prošantročení, vidí § 477 tr. zák. dle jasného doslovu trestnou činnost jen v koupi, to jest v úplatném na se převedení podezřelé věci nebo v přijetí jí jako zástavy za půjčku. Z toho plyne, že při správném výkladu § 477 tr. zák. nelze přejíti přes požadavek, že

podezřelost koupených věcí musí býti pro pachatele (při vynaložení obyčejné pozornosti) poznatelná již při koupi, t. j. v době až do uskutečnění koupě. Opačný výklad zákona soudem příčí se ustanovení čl. IV. uvoz. pat. k tr. zákonu, který výslovně vylučuje obdobu při řešení otázky, zda ten neb onen skutkový děj naplňuje skutkovou podstatu toho neb onoho trestného činu (srov. rozh. čís. 4319 víd. sb.). Napadený rozsudek jest tedy zrušiti jako zmatečný. Ježto však rozsudek sice zjišťuje, že obžalovanému nebylo známo, že věci, které od N-e koupil, N. zpro-
nevěřil, nezjišťuje však, vycházejí z vytčeného právě mylného právního předpokladu, zda obžalovaný mohl poznati případnou objektivní podezřelost věcí již při koupi, jest věc přikázati k novému projednání a rozhodnutí prvé stolici, a to nyní věcně příslušnému okresnímu soudu v Mostě. K tomu jest poznamenati, že okresnímu soudu bude uvažovati neshledá-li, šetře právě uvedených právních zásad, v jednání obžalovaného skutkovou podstatu přestupku podle § 477 tr. zák. i o tom, nenaplňuje-li jednání obžalovaného skutkovou podstatu přestupku podle § 476 tr. zák., najmě i v tom směru, zda nestačí s hlediska tohoto §, pozná-li pachatel podezřelost koupených věcí i kdykoliv později, do-
datečně, a opomene splniti uloženou mu tam povinnost (rozh. víd. sb. č. 3724).

Čís. 3869.

Promlčení přestupku § 6 tisk. nov. je vyloučeno, byl-li včas podán stíhací návrh pro přečin urážky na cti.

Stíhací návrh (obžaloba) pro přečin urážky na cti tiskem obsahuje v sobě i stíhací návrh (obžalobu) pro přestupek § 6 tisk. nov.

(Rozh. ze dne 10. května 1930, Zm II 171/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Olomouci ze dne 12. března 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn ze soukromé obžaloby pro přestupek zanedbání povinné péče podle § 6 tisk. novely ze dne 20. května 1924, čís. 124 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil příslušnému podle § 28 odst. 2 I věta tisk. nov. krajskému soudu v Olomouci, by o ní znova jednal a rozhodl.

Důvody :

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný zproštěn z obžaloby, protože nalézací soud vycházel z právního názoru, že věc je promlčena. V důvodech rozsudečných se uvádí, že i stíhací návrh dne 21. listopadu 1928 k soudu došlý, i obžaloba dne 26. ledna 1929 podaná vinily obžalovaného z přečinu proti bezpečnosti cti podle §§ 488, 491 tr. zák., a že teprve při hlavním přelíčení dne 12. března změnil soukromý obžalobce